

РЕШЕНИЕ

№ 25324

гр. София, 25.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав, в
публично заседание на 27.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **2039** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.128а от АПК.

Предявен е установителен иск с правно основание чл.128, ал.1, т.8 от АПК.

Образувано е по искова молба на член на Комисия за противодействие на корупцията /КПК/, упълномощен от председателя на Комисия за противодействие на корупцията /КПК/, за обявяване нищожност на решение № 5605/18.02.2025г. постановено по дело № 9305/2024г. на Административен съд София-град, II-ро отделение, 23 състав.

Въведените твърдения за невалидност на съдебния акт са, че с него е постановено нещо, което е неизпълнимо и жалбата въз основа на която е било образувано делото е просрочена.

На първо място се посочва, че съгласно § 6, ал. 1 от ПЗР ЗПК Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество се преименувала на Комисия за отнемане на незаконно придобитото имущество (КОНПИ). По силата на чл. 7, ал. 2 от ЗПК, КПК била новосъздаден специализиран постоянно действащ държавен орган за осъществяване на политиката по превенция, противодействие на корупцията и установяване на конфликт на интереси. До избирането на състав на КПК заварените при влизането в сила на закона членове на КПКОНПИ изпълнявали функциите на членове на съответните комисии, като след избора на нови членове продължавали мандата си като членове на КОНПИ.

Фактическото и правно положение, произтичащо от § 7, ал.2 от ПРЗ на ЗПК не следвало до води до извод, че двата държавни органа - КОНПИ (преименувана от КПКОНПИ) и новосъздадената КПК, се припокривали и съхранявали и обработвали една и съща информация. В КПК като новосъздаден държавен орган, не била налична информацията, създавана, обработвана и съхранявана от КОНПИ за периода преди и след 06.10.2023 г., в частност и тази по отношение на

възнагражденията на заварените при влизането в сила на ЗПК членове на КПКОНПИ. Това били два различни държавни органа, които макар и да имали едни и същи членове до избора на такива по отношение на КПК, не създавали и съхранявали една и съща информация. Произнасяйки се с решение, по силата на което КПК следвало да предостави информацията по т.1 и т. 2 от заявление с вх. № КПК-ДОИ5/29.03.2024 г., АССГ е издал един нищожен съдебен акт, тъй като с него се постановявало изпълнението на нещо, което било неизпълняемо.

На второ място, тежък порок на решението било и произнасянето на съда по недопустима жалба, поради неизпълнение на задължението му служебно да провери редовността и допустимостта на жалбата, с която е сезиран.

М. Н. В. е била уведомена за издаденото решение на член на КПК, като на основание чл.35, ал.3 ЗДОИ, същото ѝ е било изпратено по електронен път на посочен от нея електронен адрес на 28.08.2024 г. Срокът за оспорването му е изтекъл на 11.09.2024 г., поради което депозираната на 18.09.2024 г. жалба се явявала просрочена.

В проведеното открито заседание на 27.06.2025г. ищецът се представлява от юрк. В. Р. и юрк. В. Т., които молят исковата претенция да бъде уважена и да се прогласи нищожността на съдебния акт.

Ответникът – М. Н. В., чрез процесуален представител адв. А. К. е депозирал писмен отговор на 15.05.2025г., в който се излагат доводи за недопустимост и неоснователност на предявения иск.

Изложените съображения *prima facie* не съдържали основания за нищожност на постановеното по правния спор решение. Основанията за нищожност на съдебни решения били *numerus clausus* и подлежали на стриктно ограничително тълкуване и прилагане. В противен случай би пострадала най-съществената за правовия ред и демократичното общество ценност върховенството на закона /на правото/. Стабилитетът на съдебните решения, които са влезли в сила, била в основата на стабилитета в обществото като неделим конституционно защитен елемент на цивилизацията и човешкото общество. Защитата на този стабилитет и върховенството на закона било висша ценност и не позволявало несъществени съображения на някой от заинтересованите от изхода на правния спор да бъдат ползвани в частен интерес за преодоляване на правнозадължителната сила на съдебното решение, с което е поставен край на даден правен спор. В случая очевидно ищецът твърдял, че съдебното решение е неправилно, като липсвало въведено основание за неговата нищожност.

По въпроса за просрочието на жалбата, АССГ се е произнесъл с детайлни мотиви, в които са обсъдени доводите на насрещната страна и възраженията ѝ в тази посока. По същественото обаче било, че се твърдяло наличие на недопустимост на съдебно решение, а не на неговата нищожност. В теорията и практиката се правела разлика между недопустимост и нищожност, като между тях категорично липсвала идентичност и припокриване. Според ответника, законът не допускал разглеждане на ненадлежно предявен иск като настоящия, тъй като макар да се претендирала нищожност на съдебно решение, в действителност в изложението в исковата молба ставало ясно, че самият ищец не твърдял такава, а се домогвал до предявяване на иск за други пороци.

Ответникът счита, че с предявяването на иска се злоупотребява с право, защото по този начин ищецът цели да осуети изпълнението на съдебното решение. Задачата на КПК, и то след влизане в сила съдебно решение, била да изпълни задължението си по ЗДОИ и по този начин да способства за осъществяване на правото на М. В. на достъп до обществена информация. Очевидно било, че предявяването на иска представлявало правно действие в разрез с целта на Конституцията и законите, като установеният ред не позволявал да бъде упражнявана публична

власт в противоречие с основите на правото и на смисъла на съществуването на държавните органи.

По същество, адв. А. К. пледира да бъде отхвърлен иска за обявяване нищожност на решение № 5605/18.02.2025 г. по дело № 9305/2024 г. по описа на АССГ, 23 състав.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение за неоснователност на иска.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235 от ГПК във вр. чл. 144 от АПК, приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е било инициирано от М. Н. В. с подаването на заявление вх. № КПК-ДОИ- 5/29.03.2024 г., адресирано до председателя на КПК и до председателя на Комисията за отнемане на незаконно придобитото имущество (КОНПИ). Поискано е предоставяне на следната информация:

1. Какъв е размерът на основните и brutните заплати на председателя и членовете на КПКОНПИ (поотделно) до влизане в сила на законовите промени, разделили комисията на две отделни юридически лица ? Какво е основанието, на което те са определяни ?
2. Какъв е размерът на основните и brutните заплати на председателя и членовете на КОНПИ (поотделно) след 6 октомври до настоящия момент и основанието, на което тези заплати се изплащат ?
3. Какъв е размерът на основните и brutните заплати на председателя и членовете на КПК след 6 октомври до настоящия момент и основанието, на което тези заплати се изплащат ?
4. Налице ли е дублиране на възнаграждения за изпълняваните функции в две комисии или не ?

В законоустановения срок не е последвало издаване на административен акт, поради което М. Н. В. е упражнила процесуалното си право до оспори по съдебен ред постановен мълчалив отказ. Постановено е било решение № 13787/02.08.2024 г. по дело № 4872/2024г. на АССГ, Второ отделение, 32 състав, с което е бил отменен мълчаливия отказ по заявление вх. № КПК-ДОИ-5/29.03.2024г., преписката е изпратена на член на Комисията за противодействие на корупцията, определен със заповед № КПК-РД-06-14/12.10.2023г. на председателя КПК, за ново произнасяне в 14-дневен срок, със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Последвало е издаването на Решение № КПК-ДОИ-5-8/28.08.2024 г., от член на КПК П. Й., с което се предоставя достъп до обществена информация, както следва: по въпроси № 1 и № 2 на основание чл.32, ал.1 от ЗДОИ заявлението се изпраща по компетентност на КОНПИ; по отношение на въпроси № 3 и № 4 е изложено, че по силата ЗПК до избирането на състав на КПК, заварените до влизането в сила на закона членове на КПКОНПИ изпълняват функциите на съответните комисии, като след избора на членове продължават мандата си като членове на КОНПИ. Посочено е и това, че при изпълнение на вменените им със закон функции, председателят и членовете на КПК/КОНПИ получават едно възнаграждение, поради което няма дублиране.

С решение № 5605/18.02.2025г. по дело № 9305/2024г. на Административен съд София-град е било отменено Решение № КПК-ДОИ-5-8 от 28.08.2024 г., издадено от П. Й.-член на КПК по делегация от председателя А. С., в частта по въпроси № 1 до № 3 включително от подаденото от М. Н. В. заявление вх. № КПК-ДОИ5/29.03.2024 г., адресирано до председателя на КПК и до председателя на КОНПИ. Преписката е била върната за ново произнасяне по въпроси от № 1 до № 3 включително от заявление вх. № КПК-ДОИ- 5/29.03.2024 г., адресирано до председателя на

КПК и до председателя на КОНПИ. Определен е 7-мо дневен срок за произнасяне, който започва да тече от влизане в сила на решението и при спазване на указанията, дадени в мотивите към него.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град формира следните правни изводи:

Предявеният установителен иск е допустим, доколкото съдебното решение не е било обект на осъществяван касационен контрол, при който касационната инстанция следи служебно за неговата валидност /чл. 218, ал.2 АПК/. Съгласно чл.40, ал.3 ЗДОИ „решението на административния съд не подлежи на касационно оспорване“. Искът е предявен от страната участник в процеса, който е приключил с постановяването на акт, който я обвързва със силата на присъдено нещо.

Предявеният иск с правно основание чл.128, ал.1, т.8 от АПК е НЕСНОВАТЕЛЕН.

Според Тълкувателно решение № 1/10.02.2012 г. по дело № 1/2011г. на Върховния касационен съд, задължително за всички съдилища по силата на чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт, нищожни са съдебните решения, постановени: от ненадлежен орган или в ненадлежен състав, извън правораздавателната власт на съда, които не са в писмена форма, има абсолютна неразбираемост на волята на съда или са неподписани.

В правната теория и съдебната практика е изяснено, че нищожни са тези актове на съда, които страдат от толкова съществени пороци, свързани с надлежността на правораздавателния орган, пределите на неговата власт и формата на постановеното решение, че те се отразяват на валидността на съдебния акт. Нищожността на съдебните решения и определения е резултат от най-тежки пороци при формиране на волята на съдебния орган. Касае се за недостатъци, свързани с функционирането на съда, с изключителното му овластяване да разрешава спорове, с формата на съдебното решение/определение или с абсолютната невъзможност да бъде разбрана изразената воля.

Съдебната практика приема за нищожно и онова решение, което изисква невъзможно изпълнение с оглед научните и техническите постижения на съвременната цивилизация, както и изпълнение на действие, съставляващо престъпление или е несъвместимо с основите на действащия правов ред.

Ищецът счита за настъпил този най- тежък порок на съдебния акт, защото информацията по т.1 - т.2 от заявление вх. № КПК-ДОИ- 5/29.03.2024 г. не била налична, не се съхранявала и обработвала от КПК, поради което съдът неправилно е разпоредил на КПК да я предостави на заявителя.

Съдебното решение трябва правилно да разрешава спора между страните за материалното право и да отговаря на действителното положение между тях. Съдебното решение е възможно да страда от различни по вид пороци. В зависимост от тежестта на пороците, от които е засегнато решението и редът за тяхното отстраняване различаваме такива, които водят до нищожност, до недопустимост или до неправилност на решението.

Отличителен белег на нищожното решение е, че то не отговаря на изискванията за валидно решение, а такова е онова, което е постановено от надлежен орган, овластен от закона за издаването му. Нищожното решение не е годно да породя присъщите на съдебния акт правни последици.

За разлика от нищожното решение, неправилното решение е всякога валидно и допустимо решение. Макар и порочно, то поражда правни последици, докато не бъде отменено, поради това, че противоречи на действителното правно положение.

С оглед на посочените критерии, очевидно въведеното от ищеца твърдение се отнася до правилността на съдебното решение, а не до неговата действителност. Проверка обаче относно

правилността на процесния съдебен акт е недопустима в настоящото производство. Обстоятелството дали в КПК се съхранява и е налична търсената информация, която е задължена да я предостави на искателя, освен, че е обсъдено в решението, не съставлява основание от вида на горепосочените, които да доведат до нищожност на акта. Категорично не се споделя твърдението на ищеца, че със съдебния акт той е задължен да изпълни нещо неизпълнимо. Волята на съда както в мотивите, така и в диспозитива е ясно изразена и базирана на относимите правни норми. Диспозитива на акта досежно връщането на преписката за ново произнасяне и предоставяне на търсената информация по въпроси от № 1 до № 3 от заявление вх. № КПК-ДОИ-5/29.03.2024г. не въвежда задължение за изпълнение на действие, което би представлявало престъпление или, че това изпълнение е несъвместимо с установения в държавата законов ред.

В настоящото производство имащо за предмет действителността на решение № 5605 от 18.02.2025г. не може да се отправят указания как да се приложи този съдебен акт, както и да се дават разяснения досежно неговото изпълнение. От друга страна, по принцип постановяването на решение срещу ненадлежна страна обуславя недопустимост, а не нищожност на акта.

Следващото твърдение на ищеца е, че жалбата на М. Н. В. срещу Решение № КПК-ДОИ-5-8 от 28.08.2024 г., е била просрочена и не е подлежала на разглеждане по същество. Съдебно решение, постановено при липса на някои от положителните процесуални предпоставки, за съществуването или надлежното упражняване на правото на иск/жалба, съответно при наличие на някоя от отрицателните предпоставки е недопустимо, а не нищожно. При осъществен институционален контрол, в случай на произнасяне по просрочена жалба, съдебният акт би подлежал на обезсилване, а не на обявяване на нищожността му. Единствено за пълнота на изложението, този състав ще посочи, че възраженията на ищеца за просрочие на жалбата на М. Н. В. са били разгледани и отхвърлени, като неоснователни с определение № 27639/18.12.2024г. по дело № 9305/2024г.

В заключение, постановен е съдебен акт – решение № 5605 от 18.02.2025г., в писмена форма, от надлежен съд и законен едноличен състав /чл.164 АПК/, в рамките на законовите му правомощия / чл.172, ал.2, чл.173, ал.2 АПК/ и изразената с него воля на правораздавателния орган да разреши спора, с който е бил сезиран, е понятна, разбираема и изпълнима. При наличието на посочените изисквания, утвърдени от теорията и съдебната практика, този акт е действителен и не е опорочен под формата на нищожност.

Предявеният установителен иск е изцяло неоснователен, поради което следва да бъде отхвърлен. От ответната страна не е заявено искане за възстановяване на направените разноски по делото, поради което и такива не се присъждат.

Мотивиран от горното и на основание чл. 128, ал.1, т.8 от АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, 22 състав

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от член на Комисия за противодействие на корупцията /КПК/, упълномощен от председателя на Комисия за противодействие на корупцията /КПК/, за обявяване нищожност на решение № 5605/18.02.2025г. постановено по дело № 9305/2024г. на Административен съд София-град, II-ро отделение, 23 състав.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото

постановяване.

ПРЕПИС от съдебния акт да се изпрати на страните на основание чл.138 АПК.

Съдия: